Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	16Co/1476/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6313201173
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ivica Hanusková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2015:6313201173.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Alpenstrasse 2, CH - 6300, Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.226, právne zastúpeného JUDr. Ján Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Karadžičova 8 proti odporcovi X. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B., L. Q. X, št. občan SR, právne zastúpeného JUDr. Vierou Žembovou, Advokátska kancelária so sídlom Brezno, ČSA 5, o zaplatenie 1 015,67 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 4C/45/2013-88 zo dňa 04. 09. 2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 923,34 €, zmluvnú pokutu vo výške 92,33 €, úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 923,34 € od 21.10.2011 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania, pričom odporcovi povolil žalovanú istinu, zmluvnú pokutu, úroky z omeškania zo žalovanej istiny, ako aj náhradu trov konania splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 28,21 € zročných vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok s omeškaním čo i len jednej splátky.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že zistil v podstatných okolnostiach tento skutkový stav :

Dňa 16.10.2007 uzavrel odporca s právnym predchodcom navrhovateľa v zmysle § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (Obchodný zákonník) zmluvu o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej poskytol odporcovi úver vo výške 1161,79 € (35000,- Sk) v hotovosti na pobočke právneho predchodcu navrhovateľa. Úver bol poskytnutý pri ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 26,24%. Odporca sa zaviazal splácať poskytnutý úver v 48 mesačných splátkach vo výške 37,58 € (1132,- Sk) so splatnosťou prvej splátky úveru dňa 16.11.2007 v zmysle článku 6 bod 4 definícii a výkladových pravidiel a poslednej splátky úveru dňa 16.10.2011. V rámci článku 15 bod 8 definícii a výkladových pravidiel bolo dojednané, že zmluva obsahuje zmluvné typy a) úverovej zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a podporne podľa obchodného zákonníka, b)kúpnej zmluvy podľa občianskeho zákonníka. Nakoľko odporca dlžnú čiastku v lehote splatnosti poslednej splátky úveru neuhradil, vznikla mu tým povinnosť uhradiť navrhovateľovi, na ktorého bola postúpená pohľadávka právneho predchodcu navrhovateľa, sumu vo výške 923,34 € (vyčíslená ku dňu 07.12.2012) predstavujúcu výhradne zostatok istiny a sumu vo výške 92,33 €, ktorá predstavuje zmluvnú pokutu 10% zo sumy dlžnej splátky/tok v zmysle článku 12 bod 2 definícii a výkladových pravidiel.

Okresný súd pri rozhodovaní o návrhu vychádzal najmä z ust. § 369, § 387, § 391, § 392, § 402, § 497, § 502, § 506 Obchodného zákonníka, keď vyvodil z vyššie uvedeného zisteného skutkového stavu právny záver, že medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa došlo dňa 16. 10. 2007 k uzavretiu zmluvy o poskytnutí pôžičky v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Na základe tejto zmluvy sa odporca zaviazal splácať poskytnutý úver v 48. mesačných splátkach vo výške 37,58 € so

splatnosťou prvej splátky úveru dňa 16. 11. 2007 a poslednej splátky úveru dňa 16. 10. 2011. Vzhľadom na to, že odporca dlžnú čiastku v lehote splatnosti poslednej splátky úveru neuhradil, vznikla mu tým povinnosť uhradiť sumu vo výške 923,34 € predstavujúcu výhradne zostatok istiny a sumu vo výške 92,33 €, ktorá predstavuje zmluvnú pokutu vo výške 10% zo sumy dlžnej splátky / splátok v zmysle čl. 12 bod 2. definície výkladových pravidiel.

Súd konštatoval, že na danú zmluvu o úvere sa vzťahujú ustanovenia § 52 až § 60 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z. z.., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník zavedením inštitútu spotrebiteľských zmlúv aj napriek tomu, že zmluva o úvere uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom ako zmluvný typ nepodliehala v čase uzavretia režimu právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka. Uvedenou novelou došlo k prebratiu (transpozícii) smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách do právneho poriadku SR. Smernica je teda adresovaná členským štátom (a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám ako nariadenie), ktoré majú povinnosť ju transponovať v predpísanej lehote do svojho vnútroštátneho právneho poriadku. Aplikácia smernice založená na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva umožňuje účastníkovi vnútroštátneho súdneho alebo správneho konania dosiahnuť podobný výsledok, aký by dosiahol v prípade priamej aplikácie smernice, ktorá je komplikovanejšia. Smernica sa podľa okresného súdu vzťahuje na zmluvy medzi predajcom tovaru alebo dodávateľom služieb na jednej strane a ich spotrebiteľom na strane druhej. Ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 nedokonale transponovalo smernicu Rady 93/13/EHS, avšak okresný súd poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach C-106/89 zo dňa 13.11.1990 a C-14/83 zo dňa 10.04.1984, kde Súdny dvor ustálil nepriamy účinok smernice v podobe povinnosti pri uplatňovaní vnútroštátneho práva, či už boli dotknuté ustanovenia prijaté pred smernicou, alebo až po nej. Keďže zo smernice jednoznačne vyplýva, že jej účelom je poskytnúť ochranu spotrebiteľovi v zmluvách medzi predajcom tovaru alebo dodávateľom služieb na jednej strane a ich spotrebiteľom na strane druhej, dospel okresný súd k názoru, že ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinné do 31.12.2007 je potrebné vykladať tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, a teda ustanovenie § 52 zákona č. 40/1964 Zb. a nasl. je potrebné aplikovať aj na zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi tohto konania dňa 16.10.2007.

Následne na základe vykonaného dokazovania však okresný súd neakceptoval námietku odporcu, že jeho občiansky preukaz č. SL 710271 mal byť odcudzený a následne zneužitý inou osobou na uzavretie zmluvy o pôžičke č. 6104016930 inou osobou, keďže zo správy OR PZ v Brezne zo dňa 22.11.2013 vyplýva, že odporca nahlásil odcudzenie občianskeho preukazu až dňa 28.01.2011, teda viac ako tri roky po uzavretí tejto zmluvy. Následne neakceptoval ani námietku odporcu, že predmetnú zmluvu nepodpísal, keďže v zmysle skúšky podpisom vykonanej pred súdom na pojednávaní dňa 10.04.2014 sa súdu dôvodne javí podpis odporcu totožný s tým, ktorý je uvedený na zmluve o pôžičke. Taktiež aj samotné správanie odporcu, a to platenie splátok preukazuje existenciu záväzkovo-právneho vzťahu založeného uzavretou zmluvou č. 6104016930. Pokiaľ by odporca ako uvádza, nepodpísal predmetnú zmluvu, tak by potom logicky nemohol uhradiť 16 splátok z predmetnej zmluvy prevodom zo svojho účtu na účet právneho predchodcu navrhovateľa tak, ako to vyplýva z výpisu z informačného systému právneho predchodcu navrhovateľa. Okresný súd preto zamietol návrh odporcu na vykonanie dokazovania znalcom z odboru grafológie.

Okresný súd neakceptoval ani námietku premlčania vznesenú odporcom voči pohľadávke vyplývajúcej z úveru v celosti, ako ani voči jednotlivým splátkam úveru za obdobie od marca 2009 do novembra 2009, keďže podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákona ide o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a preto pri posudzovaní uplatňovanej námietky premlčania pohľadávky súd vychádzal zo dňa splatnosti úveru ako celku a nie zo dňa splatnosti jeho jednotlivých splátok. Zdôraznil, že plynutie resp. uplynutie všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka sa neposudzuje osobitne a samostatne od splatnosti každej jednej splátky poskytnutého úveru, ale buď od jej konečnej splatnosti alebo od jej „zosplatnenia“ v zmysle § 506 Obchodného zákonníka, podľa toho, ktorá z uvedených možností nastane skôr. Keďže z návrhu, ako aj z dokladov pripojených k návrhu nevyplýva, že došlo k „zosplatneniu“ predmetného úveru, pri posudzovaní skutočnosti, či došlo k premlčaniu uplatnenej pohľadávky alebo jej časti treba vychádzať zo dňa 20.10.2011, ako určujúceho dňa pre určenia začiatku plynutia premlčacej lehoty. Keďže navrhovateľ si pohľadávku uplatnil dňa 31.01.2013, okresný súd konštatoval, že v čase podania návrhu, kedy začala

premlčacia lehota spočívať v zmysle § 402 Obchodného zákonníka, neuplynula trojročná premlčacia lehota plynúca od 20.10.2011, čiže nárok navrhovateľa nie je premlčaný v celosti a ani v časti.

Okresný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku odporcu, že dohodnuté úroky sú v rozpore s dobrými mravmi, naopak mal za to, že ročná percentuálna miera nákladov vo výške 26,24% ročne je vypočítaná v súlade so vzorcom uvedeným v prílohe zákona č. 258/2001 Z. z.. Jej výška neprevyšuje štandardnú výšku dojednávanú v rámci úverových zmlúv uzatváraných v predmetnom období.

Vzhľadom na vyššie uvedené návrhu vyhovel, odporcovi v zmysle ust. § 160 ods. 1 O. s. p. umožnil zaplatiť dlh v splátkach a súčasne zaviazal odporcu uhradiť navrhovateľovi trovy prvostupňového konania, ktoré považoval za dôvodné a vyčíslené v súlade so zákonom (§ 142 ods. 1 O. s. p.), ako aj v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie odporca. Okresnému súdu vytýkal, že neakceptoval jeho námietky, že predmetnú zmluvu nepodpísal a súčasne neakceptoval ním vznesenú námietku premlčania. Má za to, že súd prvého stupňa mal na daný prípad aplikovať ust. § 52 ods. 2, veta tretia Občianskeho zákonníka, teda, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva.

Opätovne namietal, že jeho občiansky preukaz bol v čase, kedy došlo k podpísaniu predmetnej zmluvy zneužitý cudzou osobou. Trval na tom, že podpis na predmetnej zmluve mu nepatrí. Nenariadením vyhotovenia znaleckého posudku z odboru grafológie došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu z dôvodu nevykonania všetkých dôkazov potrebných pre jeho náležité zistenie. Odporca sa len doručením žaloby dozvedel, že si mal zobrať pôžičku od predchádzajúceho veriteľa, a že túto mal dokonca aj splácať, pričom tvrdí, že žiadnu zo splátok nezaplatil, pričom okresný súd nedisponuje ani dôkazom o tom, že by mu úver bol poskytnutý. Na záver zdôraznil, že jeho námietka premlčania bola vznesená správne. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Nestotožnil sa preto s názorom prvostupňového súdu, že sa nejedná o čiastkové plnenie, ale o jedno plnenie dohodnuté v splátkach, v dôsledku čoho súd prvého stupňa vychádzal pri svojom rozhodovaní zo splatnosti úveru ako celku, a nie zo splatnosti jednotlivých splátok. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ k odvolaniu odporcu v písomnom vyjadrení zo dňa 03. 12. 2014 uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za vecne správne. Odporca neuniesol dôkazné bremeno a ním uplatňovaná žalovaná pohľadávka nijakým relevantným spôsobom nebola z jeho strany spochybnená. Tvrdenie odporcu o aplikácii § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je podľa neho nesprávne, nakoľko predmetné ustanovenie bolo doplnené čl. II. zák. č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zo dňa 25. marca 2014 a uvedené ustanovenie nadobudne účinnosť až 1. apríla 2015, takže jeho použitie je v tomto prípade vylúčené.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a vec mu podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil na ďalšie konanie, a to z nasledovných dôvodov :

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 1.015,67 € s príslušenstvom titulom plnenia zmluvy o poskytnutí pôžičky uzavretej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom dňa 16. 10. 2007.

Okresný súd v danej veci zaujal právny záver, že použitie Občianskeho zákonníka v danom prípade prichádza do úvahy len v tom prípade, ak určitú otázku záväzkovo-právneho vzťahu medzi navrhovateľom a odporcom Obchodný zákonník neupravuje. Následne uzavrel, že na danú zmluvu o úvere sa vzťahujú ustanovenia § 52 - § 60 Občianskeho zákonníka aj napriek tomu, že zmluva o úvere uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom ako zmluvný typ nepodliehala v čase uzavretia režimu právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka. Výslovne uviedol, že

ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinné do 31. 12. 2007 je potrebné vykladať tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, a teda ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať aj na zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi tohto konania dňa 16. 10. 2007. Keďže navrhovateľ vzniesol námietku premlčania, okresný súd prioritne posudzoval túto námietku, a to v zmysle vyššie uvedeného právneho záveru aplikujúc ust. § 101 Občianskeho zákonníka, teda, či nedošlo k uplynutiu všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty v prípade nároku navrhovateľa. Napriek odkazu na ustanovenia Občianskeho zákonníka, posudzoval premlčanie splátok na základe ust. § 506 Obchodného zákonníka, resp. ustanovenia § 402 Obchodného zákonníka a následne konštatoval, že nárok navrhovateľa premlčaný nie je.

Vyššie uvedený právny záver o aplikácii ust. § 506, resp. § 402 Obchodného zákonníka je však vzhľadom na vyššie uvedené právne závery okresného súdu rozporuplný a vzájomne si odporujúci.

Odvolací súd uznáva, že k zjednoteniu rozhodovacej praxe všeobecných súdov ohľadne posudzovania právnych vzťahov medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom ako spotrebiteľom vo vzťahu ku kolízii občianskych a obchodnoprávnych noriem došlo až novelou Občianskeho zákonníka vykonanou čl. II. zák. č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zo dňa 25. 03. 2014, účinnou od 01.04.2015, teda účinnou až po rozhodnutí okresného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/12/2014, kde najvyšší súd výslovne konštatoval, že od účinnosti ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, sa uvedené ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, teda aj na zmluvu založenú medzi účastníkmi konania, ktorá je predmetom právneho posúdenia v tejto veci. V dôsledku toho musel odvolací súd pri rozhodovaní zohľadniť novelou doplnené znenie § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva“. Ide o doplnenie, ktoré má závažné dôsledky, o prelom v pôsobnosti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Podľa tejto úpravy je potrebné pre zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle ust. § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to platí aj pre tzv. absolútne obchody upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku upravená nie je, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník. Ak sa podľa § 262 Obchodného zákonníka dohodne uzavretie spotrebiteľskej zmluvy takého typu, aký upravuje Občiansky zákonník, tak rovnako okrem pojmového vymedzenia a podstatných náležitostí sa bude spravovať Občianskym zákonníkom. Občiansky zákonník je preto potrebné v zmysle tohto ustanovenia aplikovať v súvislosti s obchodnými spotrebiteľskými zmluvami aj na problematiku uplatňovania práv zo zodpovednosti za vady, zodpovednosti za omeškanie, ako aj zo zodpovednosti za škodu.

Uvedená právna úprava - novela zákona nemá prechodné ustanovenie, preto od jej účinnosti sa vzťahujú uvedené právne závery aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Vyššie uvedená novela mala za účel zjednotiť rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov vzhľadom na dualistický systém záväzkového práva na Slovensku. Aj z viacerých rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, napr. sp. zn. 6Co/81/2012 bolo konštatované, že pokiaľ ide o vzťah medzi účastníkmi konania spotrebiteľského charakteru, je na ne potrebné aplikovať ustanovenia upravujúce spotrebiteľské vzťahy a tieto ustanovenie je potrebné tiež aplikovať na ďalšie právne úkony, ktoré nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, ako napr. aj dohodu o uznaní dlhu, či odstúpenie od zmluvy, príp. premlčanie. Naviac, aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. 06. 2013 konštatoval, že nezistil, že by rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/81/2012-279 zo dňa 14. 02. 2013 bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd preto poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/81/2012 zo dňa 14. 02. 2013, ktorý už v tom čase poukazoval na skutočnosť, že niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 54 Občianskeho zákonníka.

Prednostným použitím Občianskeho zákonníka sa totiž nespochybňuje, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom práve naopak, keďže máme stále dva kódexy na požiadanie súdnej praxe sa upresnilo už judikované právne pravidlo, že ak bude možné na vzťahy, ktoré sú upravené aj Občianskym zákonníkom, aj Obchodným zákonníkom, použiť Občiansky zákonník, tento sa použije prednostne, teda ide o prípad konkurencie právnej úpravy Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka. Uvedené potvrdzuje, že právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa musí použiť aj na zmluvy, ktoré sú u nás upravené obchodným právom, keďže Smernice EÚ kladú štátom explicitnú povinnosť zabezpečiť, aby sa ochranné opatrenie na ochranu práv spotrebiteľa neobchádzali.

V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že aplikácia ustanovení okresným súdom pri jeho rozhodovaní jednak v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, a súčasne aj v zmysle Obchodného zákonníka vrámci inštitútu premlčania je rozporuplná aj vzhľadom na doposiaľ nejednotnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. Jeho právny záver, že nárok navrhovateľa nie je premlčaný aplikujúc ust. § 101 Občianskeho zákonníka a súčasne aplikujúc ust. § 506, resp. § 402 Obchodného zákonníka, nie je vecne správny. Právny záver okresného súdu, keď pri posudzovaní uplatňovanej námietky premlčania pohľadávky vychádzal zo dňa splatnosti úveru ako celku a nie zo dňa splatnosti jeho jednotlivých splátok, preto nie je vecne správny.

Úlohou okresného súdu bude preto na právny vzťah v prejednávanej veci napriek tomu, že k uzavretiu zmluvy došlo dňa 16. 10. 2007 dôsledne aplikovať ust. § 52 ods. 2, veta tretia Občianskeho zákonníka, a teda, jednak na odporcom vznesenú námietku premlčania a s tým súvisiace posúdenie dôvodnosti nároku navrhovateľa aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka vrátane ust. § 103.

Pokiaľ okresný súd posúdil dohodnuté úroky za úroky v súlade s dobrými mravmi, resp. považoval ročnú percentuálnu mieru nákladov za vypočítanú v súlade so vzorcom uloženým v prílohe zák. č. 258/2001 Z. z. je nevyhnutné opätovne posúdiť, či celková odmena poskytnutá spotrebiteľom dodávateľovi napriek tomu, že bola vyčíslená v zmluve vo výške 26,24 % ročne, zodpovedá resp. mala zodpovedať aj celkovej reálne uplatnenej a vyžadovanej odmene dodávateľom od spotrebiteľa (po zaplatení všetkých dodávateľom vyžadovaných splátok), teda, či uvedená RPMN vo výške 26,24 % nebola v zmluve len deklarovaná.

Odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil aj z dôvodu rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, nakoľko v opačnom prípade by odvolací súd znemožnil účastníkovi realizáciu jeho procesných práv, ak by mu odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, príp. z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom rozhodujúcich skutkových zistení. Inak by išlo o neočakávané rozhodnutie, ktorým by bola odňatá jedna inštancia, v dôsledku čoho by bola nesprávnym postupom súdu odňatá možnosť účastníkovi konať pred súdom.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ okresný súd neakceptoval námietku odporcu ohľadne scudzenia jeho občianskeho preukazu, ako aj okolnosti podpisu zmluvy o úvere, v tomto rozsahu okresný súd postupoval správne. Skúšku podpisom vykonanú pred súdom na pojednávaní dňa 10. 04. 2014 považoval za dostatočnú, ak sa súdu dôvodne javil podpis odporcu totožný s tým, ktorý je uvedený v zmluve o pôžičke. Naviac aj odvolací súd poukazuje na to, že odporca platil splátky - 16 splátok, preto v prípade, ak by predmetnú zmluvu neuzavrel, resp. nepodpísal, bolo by nelogické, ak by splácal úver, o ktorom jednak nevedel, resp. si nebol vedomý uzavretia akejkoľvek zmluvy o úvere. Pripojené listinné dôkazy nasvedčujú tomu, že zo strany odporcu došlo k prevzatiu úveru na pobočke banky, následne tento i čiastočne plnil, preto dokazovanie vykonané okresným súdom považoval odvolací súd za dostatočné, vykonané v dostatočnom rozsahu, pričom okresný súd v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol, na základe čoho doplnenie dokazovania v zmysle návrhu odporcom (vykonať znalecké dokazovanie) nepristúpil. Ďalšie dokazovanie ohľadne odcudzenia občianskeho preukazu odporcu, resp. podpísania či nepodpísania zmluvy o úvere ním osobne, ako aj platením jednotlivých splátok (16 splátok) považuje aj odvolací súd za nadbytočné a nehospodárne.

Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie, súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.